

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نوراحمد جنا

۲۳ جنوری ۲۰۲۰

"اعتراض برای رهائی"

همکاران نشریه اعتراض طی پیامی از من خواهان همکاری با این نشریه شدند.

راستش وقتی که نام "اعتراض" برده شد، آن هم برای نشریه ای، نمی دانم چرا این نام به دلم چنگ زد، شاید اعتراض یگانه عنوان مناسب به وضعیت موجود اجتماعی و سیاسی کشور باشد. اولین موضوع و عنوانی که برای نوشتن در ذهنم خطور کرد "اعتراض برای رهائی" بود. به نظر می رسد، بنابر نابسامانی ها و وضعیت نامطلوبی که در کشور وجود دارد، جز اعتراض علیه این وضعیت و فرارفتن از این بن بست، راه دیگری برای رهائی نداریم.

روش تحلیل اثبات گرائی یا پوزیتیویسم؛ یعنی تفسیر و تحلیل جهان آن طوری که است و نه باید فراتر از وضع موجود رفت، در سه صد سال اخیر و حالا، به نیازها و خواستههای بشری، پاسخگو نبوده و نیست. هر چند که اکادمیسن ها و ایدئولوگهای این نظریه با چشم پارگی در عمل، جز توجیه، تفسیر و آرایش نمودن چهره زشت نظامهای استثمارگر و جنگ افروز، چیزی دیگری در چانته ندارند اما این گفته کارل مارکس، جامعه شناس و فیلسوف المانی که: "همه فلاسفه تا کنون جهان را به اشکال گوناگون تفسیر کرده اند، حال؛ اما مسأله بر سر تغییر آن است." روز به روز در جامعه شناسی حقانیت می یابد.

مسأله اعتراض و رهائی یک ابتکار و خلاقیت من ناتوان نیست بلکه سالها پیش جامعه شناسان پویا و باورمند به تغییر، چون کانت، هگل، مارکس، انگلس، دورکیم و فروید و جامعه شناسان دیگر، برای رهائی از نابسامانیها و بی عدالتیهای اجتماعی، مطرح کرده اند و کتابها و مقاله نوشته اند. تغییرات و بسته های رفاهی که اکنون در جوامع غربی نصیب توده های تهی دست و طبقه کارگر شده اند، نتیجه اعتراض و مبارزه نیروها و جنبشهای آزادیخواهی و سوسیالیستی در پرتو تیوریهی رهائیبخش مارکس و این جامعه شناسان پیشگام و معترض به اوضاع بوده است که امروز تاحدی طبقات محروم و زحمتکش در دولتهای رفاه از آسایش نسبی برخوردار شده اند.

نقد و اعتراض علیه جنگ، فقر و نابرابریها در جامعه، در زمانی که رسانه های گروهی منفعل باشد و افکار عامه توسط بنگاههای تبلیغاتی طبقه حاکم مدیریت شود.

آزادی بیان که برای میلیونها انسان زیر خط فقر و محروم از زندگی انسانی یک امر مبرم و حق طبیعی بشر است اما دستاورد نداشته باشد، چون رسانه ها را طبقه حاکم مدیریت می کند، سخن وزیر و وکیل، بنابر موقعیت و شهرت کاذب شان، معتبر تر از گفته یک انسان زحمتکش یا روشنفکر به خورد مردم داده می شود. در چنین شرایطی، نمی توان دم

از مؤثریت آزادی بیان زد. به دلیلی این که در چنین شرایطی، همه پدیده‌ها مهر طبقاتی دارد و حق آزادی بیان مثل سایر آزادیها و حقوقی که نظام بورژوازی به توده‌ها قایل است، صوری است. اگرچه؛ آزادی بیان در قوانین اکثر کشورها به شمول کشور ما افغانستان "از تعرض مصون" گفته شده است؛ اما در موجودیت رسانه‌های غول پیکر و میلیونر طبقه حاکم که انحصار اطلاعات را دارند و افکار عامه را به نفع یک درصدی‌ها مدیریت می‌کنند، نمی‌توان به این رسانه‌ها، برای رهائی از وضع موجود و رهائی از محرومیتها و مشکلات اجتماعی، اتکاء نمود.

بر خلاف مدعیان فعالیت مدنی، اعتراض نه یک اکت و ژست انتزاعی مدنی و به اصطلاح برای رسیدن به مقام و کرسی حکومتی یا کیس سازی برای گریز به غرب؛ بلکه درست حکم تاریخ و وظیفه روشنفکران و روشنگران برای روشن کردن افکار عامه به منظور رهائی از این همه فساد، تقلب، بی‌کاری، خشونت و جنگ است.

در کشور ما مطابق آخرین آمارهائی که توسط نهادها و فعالان حقوق بشری نشر شده، خانواده‌ها، به جهنمی برای زنان، مکتب و مدرسه به هیولائی برای کودکان مبدل شده‌اند.

کشوری که پوزیسیونش متقلب، مفسد، دماغوژ و مولود یک تقلب و مضحکه انتخاباتی است و اپوزیسیونش نیز جانی، تروریست و از چینلهای استخباراتی و از شیرۀ تریاک و چرس و از قاچاق این مواد، تغذیه می‌شود، باورهایش در ضدیت با ارزشهای جهان شمول و انسانی باشد، توده‌های میلیونی که قربانی این نابسامانیها هستند، جز اعتراض برای رهائی از این مصیبتها، راه دیگری ندارند.

بالاخره در چنین دنیای نابرابر و مملو از نفرت و از خودبیگانگی، جنگ، فقر، بی‌کاری و مهاجرتهای اجباری، تنها اعتراض و نقد بی‌محایا است که روزنه امید را برای رهائی و فرارفتن از وضع موجود، نوید می‌دهد.

با در نظر گرفتن شرایط عینی جامعه ما نشریه "اعتراض" نمی‌تواند نجات دهنده همه مشکلات جامعه شود؛ ولی ظرفیتهای نهفته در جنبشهای اجتماعی و طبقه کارگر را برای تأمین حقوق مدنی و اجتماعی شان پرورش داده و آگاه خواهد کرد.

فرستنده: سایت اعتراض